

مورخ ۸ نوامبر ۱۹۱۱ در منزل مبارک در پاریس: درباره لزوم تطابق قول و عمل

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

مورخ ۸ نوامبر ۱۹۱۱ در منزل مبارک در پاریس: درباره لزوم تطابق قول و عمل¹

(خطابات جلد اول، ص. ۱۲۷-۱۳۰)

هُوَالله

جميع ملل عالم از حیثیت اقوال کاملند. جميع ذکر می کنند که محب خیرند. جميع می گویند صدق مقبولست و کذب مذموم؛ امانت فضیلت عالم انسانیت، خیانت ذلت عالم انسانی. دلها را خوشنود کردن خوئست، نه دلها را شکستن؛ مهربانی خوئست، نه بغض و عداوت؛ عدل خوب است، نه ظلم؛ رحمت خوئست، نه زحمت، حسن اخلاق خوئست، نه سوء اخلاق؛ نور مقبولست، نه ظلمت؛ علم عزت انسانست، نه جهل؛ کرم خوش است، نه بخل؛ توجه به خدا خوئست، نه غفلت از خدا؛ هدایت خوش است، نه ضاللت؛ و امثال ذلک. ولی جميع اینها در عالم قول می ماند، عملی در میان نیست. هر نفسی به هوی و هوس خود مشغول است. هر کس در فکر منفعت خوئش است، ولو مضرت دیگران در آن باشد. هر نفسی در فکر ثروت خود است، نه دیگران. هر کس در فکر راحت و آسایش خوئش است، نه سائران. نهایت آرزوی ناس این است و مسلکشان، چنین.

¹ نطق مبارک ۱۷ ذی قعدة ۱۳۲۹ در منزل مبارک در پاریس ۸ نوامبر ۱۹۱۱

ORIGINAL

AUDIO

ولی بهائیان نباید چنین باشند. بهائیان باید ممتاز باشند. باید عملشان بیش از قولشان باشد. به عمل رحمت عالمیان باشند، نه به قول. به رفتار و کردار و اعمال خودشان اثبات صداقت کنند و اثبات امانت نمایند. فضائل عالم انسانی را آشکار کنند، نورانیت آسمانی را واضح نمایند. اعمالشان فریاد برآرد که من بهائی هستم تا سبب ترقی عالم انسانی شوند. اگر انسان به اعمال بهائی قیام و رفتار کند، هیچ قول لازم ندارد. اعمالست که جهان را ترقی داده، اعمالست که این مدنیت را ترویج کرده، اعمالست که این صنایع را آشکار کرده، اعمالست که این اکتشافات را ظاهر کرده، اعمالست که عالم مادی را به این درجه رسانده. اگر چنانچه اعمال نبود، اقوال بود، آیا ممکن بود این مدنیت مادی حاصل شود؟ پس به این برهان می توانیم استدلال کنیم که روحانیات هم نظیر مادیاتست. اعمال اهل ملکوت سبب حیات قلوب می شود، نه اقوال. اعمال خیریه سبب مسرت وجدان می شود. فضائل عالم انسانی سبب نورانیت بشر می شود.

پس شما باید شب و روز تضرع و زاری کنید و دعا نمائید و از خدا بخواهید که موفق به اعمال شوید، نه اقوال. توجه به خدا کنید، مناجات کنید، نماز کنید بکوشید بلکه عمل خیری از شما ظاهر شود. هر فقیری را سبب غنا شوید، هر افتاده ای را دستگیر گردید، هر محزونی را سبب سرور شوید، هر بیماری را سبب صحت شوید، هر خائفی را سبب امنیت گردید، هر بیچاره‌ای را سبب چاره شوید. هر غریبی را ملجأ و پناه باشید، هر بی سر و سامانی را منزل و مأوی شوید. اینست صفت بهائی. اگر به آن موفق شویم، بهائی هستیم؛ اگر موفق نشویم، خدا نکرده بهائی نیستیم.

